

✓ У Къмъ славер

172

1864

Кат' на хълмътъ спяхъ високий
Слушахъ славей твоя гласъ,
Доръ и въ своя сънъ дълбокий
Тебъ сънувахъ часъ по часъ:
Му пишеше каѳо свирка;
Му рунтеше: рунъ, рунъ, рунъ.
Му надъ близката могила —
Свсѣ крила си рунъ, рунъ, рунъ.
Но не можахъ азъ да станѣ
Отъ обривки на цѣвта на,
Да са мѣри да та хванѣ:
Опоевъ отъ розинъ цѣвтъ
Бѣхъ прѣгласенъ въ другий свѣтъ.
Струваше ся ре царуванъ,
И Росалкиѣ цалуванъ;
Въ пѣсенъта ти засладенъ,
Въ любовѣра ни опоевъ,
Сурко бѣше рай за мене.

Ама то са веке мина,
Мина тѣхъ приятна нощъ,
То не бѣше тѣхъ година;

